

ת"פ 59317/07/13 - מדינת ישראל נגד אילן בר און

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 59317-07-13 מדינת ישראל נ' בר און
בפני כב' השופט שמאי בקר

בעניין:

המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלברט זמנסקי תביעות ת"א
נגד	
הנאשם	אילן בר און ע"י ב"כ עו"ד יוסי סקה סנגוריה ציבורית, ת"א

הכרעת דין

א. כתב האישום והכפירה

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של התפרצות למגורים, גניבה והיזק לרכוש במזיד.

2. על פי כתב האישום, הרי שביום 31.3.2013, בין השעות 02:00 עד 04:00, או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לדירת קרקע ברחוב תרמ"ב 26 בתל אביב (להלן: "הדירה"), בה התגוררה הגב' כרמית בן נון (להלן: "המתלוננת") בכך ששבר שלב בתריס החלון, ולאחר מכן הכניס ידו לדירה וגנב ארנק ובו מזומן בסך 1000 ₪, ושתי טבעות נישואין, תוך שהוא גורם כאמור לנזק לרכוש המתלוננת (שבירת התריס).

3. ביום 23.4.2014 כפר הנאשם, באמצעות בא כוחו דאז, עו"ד מץ, כדלקמן: "**הוא שהה במקום, (אך) לא התפרץ לדירה ולא גנב ממנה רכוש**".

ב. פרשת התביעה

4. ביום 5.11.2014 התקיימה ישיבת ההוכחות הראשונה בתיק, אליה התייצבו ששה מתוך שמונת העדים שזומנו, כאשר הנאשם עצמו לא התייצב לדיון, חרף העובדה שהוזהר כי אם לא יתייצב - ישפט בהעדרו.

5. בפתח אותה ישיבה מסר הסנגור המלומד, עורך דין מץ, כי הוא מכיר את אחד מעדי התביעה (מדובר בשכן של המתלוננת), הוא חש שלא בנוח לחוקרו ועל כן הוא מבקש כי הסנגוריה הציבורית תעמיד סנגור אחר לנאשם.

נוכח צירוף הנסיבות דלעיל, ולאור התייצבות חלק הארי של העדים, החלטתי כי העדים עמם אין לסנגור הכרות ואין כל מניעה כי יחקרו על ידו בחקירה נגדית - יעלו לדוכן העדים וימסרו עדותם, ואילו ביחס לשכן האמור, קבעתי כי הלה ישמע בישיבה נדחית, ויחקר על ידי סנגור אחר, וכך היה.

6. **עד התביעה הראשון היה רס"ב רן סמסון**, אשר הגיש מזכר המתעד שיחה עם העד זריהן (אותו שכן הנ"ל), והוא נחקר קצרות אודות נסיבות כתיבת המזכר. מכיוון שהדבר לא מהותי להכרעת דין זו - לא ארחיב.

7. **עד תביעה מספר 2 היה רס"ר משה קוזי**, מי שהיה חוקר תורן ביום 29.7.13, הוא היום בו הובא הנאשם בשעת בוקר מוקדמת (05:45) לחקירה.

הודעתו של הנאשם אשר נגבתה על ידי אותו שוטר קוזי הוגשה לבית המשפט וסומנה 5/ת.

ההגנה יצאה בשצף קצף נגד אופן גביית הודעתו של הנאשם (5/ת), לא רק בגלל שהנאשם הגיע לתחנת המשטרה לאחר שנעצר ובילה שעות ארוכות בדרכים ובניידת משטרה, אלא בעיקר משום שנשאל אם יש לו עורך דין והוא השיב - **"רוצה סנגוריה"**, אך כפי שיובהר ויורחב עוד להלן - בקשתו היתה לשווא.

על בקשה זו הגיב החוקר בכתיבת ההערה הבאה: **"הערת חוקר: שלחתי את הטופס לסנגוריה הציבורית. אין בסנגוריה הציבורית מענה 03-6932670/709. המתנתי חצי שעה ולא היה מענה"**.

מיד לאחר מכן ממשיך החוקר ומטיח בנאשם -

"ש. אני אומר לך שאתה חשוד בהתפרצויות וגניבות, מה תגובתך?

ת. שעורך דין יסביר לי".

הסנגור לא ראה בעין יפה את התנהלות החוקר, כמתואר לעיל וכעולה מת/5, והוא המשיך ושאל את החוקר כדלקמן:

"ש. אתה מחליט לחקור אותו בכל זאת למרות שהוא מתעקש לא להחקר כי הוא עייף מהנסיעה מנהרייה. למה נהגת כך?

ת. הוא לא התעקש לא להחקר, מדובר באדם שבאופן קבוע מתחמק מחקירות.

...

ש. הבן אדם נמצא בידי המשטרה ומביאים אותו מנהריה לתל אביב, לקח להם שמונה שעות נסיעה והוא מגיע אליך. החשוד אומר לך שהוא עייף והוא רוצה סנגור ציבורי. למה אתה מתעקש לחקור אותו?

ת. ניתנה לו הזדמנות למסור גרסתו. אני שלחתי בקשה לסנגוריה הציבורית ולא היה מענה, בכלל אין מענה לסנגוריה לפחות עד שעה 07:00, תנסה לחייג לסנגוריה עד 07:00.

ש. אז למה חייגת אם לא עונים?

ת. כי אני חוקר מקצועי.

...

ש. אני שואל אותך על הסנגוריה הציבורית.

ת. נשלחה אליהם בקשה ולא רק זה, יצרתי קשר איתם. ניסיתי לחייג ואף אחד לא ענה. מה לעשות?

ש. ואמרת אני את שלי עשיתי, ואני ממשיך את החקירה?

ת. אני ממתין זמן סביר.

...

ת. אני נתתי לו הזדמנות בכך ששלחתי את הבקשה, יצרתי קשר ובזה אני חושב שזה מעל ומעבר... יצרתי קשר ולא היה מענה. התקשרתי כמה פעמים ולא ענו, התקשרתי לכמה מספרים ובזה נגמר הענין."

(פרוטוקול ישיבת 5.11.14 מעמוד 9 שורה 15 ועד עמוד 10 שורה 18; ההדגשות בקו תחתון לעיל שלי, כאן ובכל הדגשה כזו בהמשך הכרעת הדין - ש.ב.).

8. השוטר קוזי נחקר עוד בחקירה הנגדית על ענייני איכון כאלה ואחרים, שלא מצאתיהם חשובים או מהותיים לענייננו, שכן כאמור, הנאשם לא כפר בהיותו בזירת האירוע. עניינים נוספים שעלו בחקירתו הנגדית של השוטר קוזי - אף הם - אינם צריכים להכרעת דין זו.

9. **עדת תביעה מספר 4 היתה הגב' בן נון, המתלוננת**, אשר מסרה כי באותו לילה, לפני שהלכה לישון, השאירה את ארנקה ואת שתי הטבעות על הטלויזיה.

המתלוננת מסרה כי התעוררה בסביבות שש בבוקר, ומיד ניגלה לה דבר הפריצה, שכן מדובר ב"חלון שאף פעם אני לא פותחת אותו", והנה, לפתע ראתה אותו פתוח לרווחה, ובעלה השיב לה, מני וביה, כי לא הוא שפתח את החלון. המתלוננת מסרה כי גם ראתה מיד שחסר בחלון שלב אחד של תריס, והוא הדין בטבעות ובארנק - שנפקדו אף הם מהמקום בהם הונחו.

המתלוננת סיפרה אפוא כי פנתה מיד לשכנה, מר דרור זריהן, בעל מכבסה ממול לביתה שלה, שם מיקם הלה מצלמות רבות, על מנת שיבדוק את מצלמותיו, שמא צולם בן הבליעל שפרץ לביתה וגנב את רכושה.

המתלוננת מסרה עוד, בחקירתה הנגדית, כי היא בטוחה שהחלון הנדון תמיד סגור, כאשר היא מטעימה ומסבירה, באורח משכנע, כי זה חלון - "שרואים הכל מבחוץ אז הוא תמיד סגור".

חשוב לציין, שבסטייה מהודעתה במשטרה (ת/11) ומראשית עדותה בבית המשפט, הבהירה המתלוננת - לאחר שהוצגה לפני תמונות פנים ביתה - כי הרכוש הגנוב לא הונח על הטלויזיה, אלא על קיר מחיצה של גבס (ראו ת/12, תמונה 3).

נקודה זו היא חשובה, הואיל ועל פי התמונה, אדם רגיל המושיט ידו מחוץ לחלון הפרוץ, יתקשה מאוד - ולמעשה נראה כי בלתי אפשרי הדבר - להגיע מהחלון אל הטלויזיה, אולם בנקל יוכל להושיט היד ולהגיע אל אותה מחיצת גבס, הסמוכה מאוד למקום מושבה של הטלויזיה.

יאמר כבר עתה, כי הגם שההגנה הצביעה על הסתירה האמורה בדברי המתלוננת, היא לא הרהיבה עוז בסיכומיה לטעון כי המתלוננת מנסה להפליל את הנאשם, ובדין עשתה כן, שכן במקרה דנא אין כל הכרות בין המתלוננת לנאשם, ואין היא מפנה כלל אצבע מאשימה כלפי מאן דהוא. אדגיש אפוא, כבר כאן, כי בהחלט מהימנה בעיני עדותה של המתלוננת, שאין בה כל פניות, לכאן או לכאן, והתיקון שמסרה, מסתבר בעיני (גם נוכח תמונות פנים הבית), ואני מאמץ אותו מבלי שהדבר גורע כהוא זה ממשקל עדותה, המלא, של המתלוננת.

10. **עד תביעה מספר 5, היה רס"ר טימופיי וולקוב**, אשר הוא הצלם שצילם את התמונות בת/12, לעיל. השוטר וולקוב ערך גם דו"ח תיעוד של ניתוח טביעות אצבע, אשר נלקחו מעל גבי הסורג של החלון (ת/14) ומשלב התריס שאותו שבר לכאורה הנאשם (ת/15). דו"ח המז"פ בענין טביעות האצבע הוגש וסומן אף הוא - ת/16.

השוטר וולקוב נחקר בחקירה הנגדית, ונשאל - בצדק - כיצד זה לא ביצע התאמה של אותו שלב תריס שנמצא בדיעבד בחניה סמוכה לבנין, לחלון הפרוץ, ואישר, ולו בלשון רפה, כי מן הראוי היה לבצע פעולה זו.

11. בישיבה הבאה החליפה עורכת הדין רווית הרמן את הסנגור מץ, בהמשך ובהתאם לאמור לעיל.

הישיבה החלה עם **עד תביעה מספר 6, מר דרור זריהן**, הלוא הוא אותו השכן, בעל המכבסה, מצלמות רבות סביב

לה.

בדיעבד, כפי שאראה בהמשך, המצלמות הרבות הן שתרמו לא רק לפיצוח הפרשה על ידי המשטרה, אלא שהן גם למעשה שיחקו תפקיד מרכזי בהכרעת דינו של הנאשם.

12. הודעתו של השכן זריהן הוגשה בהסכמה (ת/17), וההגנה הסכימה להגשת הסרט לתיק הראיות של בית המשפט, בכפוף לשאלות על קבילותו, אשר נשאלו בהמשך, בחקירה הנגדית.

יצוין, כי בסופו של יום, ההגנה לא ממש חלקה על קבילות הסרט, לפחות לא במובן הפוסל את בית המשפט מלקבלם או להסתמך עליהם. ההגנה טענה, עם זאת, כי הפגם בסרטים הוא במה **שאינ** רואים בהם, קרי - את כל אותן השעות, ארבע או חמש, בהן יכלו גם אחרים להיקלט בעדשות המצלמות הרבות, ובכך למצוא את ה"אשם האמיתי".

אולם, אפילו ההגנה - וזה החשוב לענייננו - מסכימה כי המצלמות מראות גם מראות את הנאשם, הוא ולא אחר, נכנס אל חצר ביתה של המתלוננת, לא פחות משלוש פעמים (ראו סעיף 126 לסיכומי המפורטים של הסנגור).

13. השכן זריהן מסר בחקירתו הנגדית כי מכבסתו מוקפת בשמונה מצלמות שונות, וכאשר הגיע שוטר לקחת את הסרטונים - הוא לקח את מה שצריך, "**איפה שהוא ראה את הבן אדם - הוא לקח**" (ההדגשה שלי - ש.ב.).

זריהן מסר עוד כי השוטר ידע את שעת הפריצה, פחות או יותר, והוא סייע לו להגיע לאותן השעות בחיפושיו בנכדי הסרטים השונים. עם זאת, העיד עוד, כי השוטר עבר על כל שמונה המצלמות, ובחר את מה שראה. זריהן סיפר כי התהליך של מציאת ה"אשם" בסרטיו השונים ארכה לא יותר משעה אחת בלבד.

זריהן נחקר ביחס להטבעת השעה על סרטוניו, על השאלה אם נתן דעתו להפרשים בין שעות חורף או קיץ, והוא השיב על כך, באופן כללי, כי הוא מצהיר שהשעות המוטבעות הן השעות הנכונות, על פי בדיקה אמפירית שערך, בלי קשר לצילומים נושא הדיון.

זריהן מסר עוד כי הכניסה אל חצר ביתה של שכנתו, המתלוננת, חסומה מכל כיוון אחר שאינו נתפס על ידי מצלמותיו, וכאשר עומת עם אפשרות אחרת, השיב - "**אולי ג'וק יוכל לעבור שם**".

בהמשך, זריהן מסר כי קיימת אפשרות להיכנס "לבית של כרמית" גם בלי שהמצלמה תתפוס את זה, אולם ניכר מדבריו ומהסבריו כי מדובר באפשרות דחוקה.

חשוב להדגיש, כי זריהן הוא האיש שלאחר שבדק במצלמותיו, לבקשת השכנה, בזמן אמיתי, דהיינו - ממש בסמוך לאחר הפריצה, הוא זה שקלט בעיניו את הנאשם יוצא מחצרה של המתלוננת עם תריס בידיו, והוא זה שמצאו באותה חניה.

בהודעתו במשטרה מסר עוד, כי לקח את התריס הזרוק שמצא כאמור, הצמיד אותו לשאר השלבים באותו חלון פרוץ ו -
"ראיתי שזה אותו גודל ואותו צבע", הגם שמדובר בשלב תריס סטנדרטי, תל אביבי מצוי.

14. עד תביעה מספר 7, היה הסייר האני מרהיג'י, אשר הוא זה שקיבל דיווח ראשוני על פריצה, אולם עדותו אינה מעלה או מורידה להכרעת דין זו.

15. ב"כ המאשימה הכריז "אלו עדיי" ופרשת ההגנה נדחתה, לבקשת ההגנה, למעשה, מכיוון שאחת, גברת שחר גורן, מכרה או ידידה של הנאשם, היתה אמורה לחזור מחו"ל, ועל כן נדחתה שמיעת פרשת ההגנה לחודש מרץ. לשיבת יום 18.3.15 לא התייצב הנאשם, שוב, שכן לא חש בטוב, והדיון נדחה ליום 22.3.15.

ג. פרשת ההגנה

16. מטעם ההגנה פתח והעיד הנאשם, כאשר סיפר על נסיבות חייו הקשות.

הנאשם סיפר כי הגיע לסביבת המכבסה המצולמת מכיון שהגיע לבקר חברה, הלוא היא אותה גברת גורן.

אומר כבר עתה, במאמר מוסגר, כי שאלת קיומה של הגב' שחר גורן, אם היתה חברתו של הנאשם, אם לא - אינה מעלה או מורידה לענייננו כהוא זה. ודוק: אפילו אניח כי הנאשם אכן הגיע לסביבות רחוב תרמ"ב בתל אביב על מנת לסור ולבקר את הגב' גורן, אין בכך כדי לשנות את התמונה, או ליתר דיוק - את התמונות, אלה המצולמות בסרטיו של השכן זריהן. אותן תמונות מספרות את סיפורן, בין אם ביקר הנאשם קודם לכן את הגב' גורן, אם היה בדרכו אליה לאחר מכן, וגם אם לא היתה ולא נבראה, אך משל היתה.

17. הנאשם סיפר אפוא כי דפק על דלתה של אותה גב' גורן באזור חצות של אותו הליל, ולאחר מכן הסתובב באזור. לדבריו של הנאשם, הוא אסף כמה דברים (לא פירט) והלך לכיוון המכבסה, שם יש חשמל.

הנאשם מסר, בחקירתו הראשית, כי הוא חיבר את הטלפון שלו לחשמל, על מנת להטעינו, נכנס לחצר המצולמת, עשה את צרכיו באותה חצר, וגלגל סיגריה.

בשלב זה הציגה הסנגורית לנאשם קטעים מהסרטונים של השכן זריהן, והנאשם צירף וליווה את הצפיה ב"תרגום" משלו לגוף הסרט: הוא סיפר כיצד יצא מהמכבסה עם נייר ביד (נייר לגלגול סיגריה) והלך לחצר המתלוננת, שם - אין חולק - נמצא החלון הפרוץ.

הנאשם תיאר כיצד רואים אותו נכנס - יוצא - נכנס, וחוזר חלילה, סך הכל שלוש פעמים, אל חצר המתלוננת, אל זירת

הפשע, שם נמצא החלון הפרוץ; אליבא דהנאשם, הוא מצא את התריס באותה החצר, וזאת לאחר שכבר "הופרד", מן הסתם על ידי אדם אחר, ממקומו הטבעי בחלונה של המתלוננת.

הנאשם מסר כי התריס נמצא על מכונת כביסה בחצר, והוא נטל אותו כדי להעזר בו לטובת גילגול הסיגריה (על כך עוד בהמשך), והוא הצהיר כי ידע גם ידע שיש מצלמות במקום, כאילו אומר - **"ברור שלנוכח המצלמות הגלויות לא הייתי מעז לפרוץ או לגנוב דבר וחצי דבר"**.

18. הנאשם אף התייחס, עוד בחקירתו הראשית, לשאלת היעוץ המשפטי שביקש בעת חקירתו במשטרה, ומסר כי החוקר אמר לו שהסנגוריה הציבורית סגורה ועל כן לא יוכל לקבל ייעוץ, והוסיף - "הוא התקשר ושם על רמקול להראות לי שאין תשובה בסנגוריה".

יצוין כי הנאשם אף טען כי מצבו בעת החקירה, בשעה 05:46, היה בכי רע, כי לא ישן לילה שלם לפני כן, כי לא אפשרו לו לצאת לשירותים, וכי אף ספג קללות והשפלות.

19. הנאשם עומת בחקירתו הנגדית כי לא אמר דבר וחצי דבר על קללות והשפלות בזמן אמת, לא בחקירתו לכאורה, והדברים אף לא באו לידי ביטוי בפרוטוקול מעצר הימים.

מיד לאחר מכן הדגיש הנאשם, בניסיון להראות כי ידו לא היתה במעל, כי - **"אני חושב שאנשים שבאים לעשות פשע כזה לא היו מסתובבים מתחת למצלמות ומגלגלים ג'וינט"**, והנאשם הוסיף עוד, במילותיו שלו, כי לא סביר שפורץ ישאר עוד במקום, יסתובב שמה, ליד זירת הפשע, עוד כ-25 דקות.

הנאשם טען כי הודעתו במשטרה, בוודאי זו הראשונה - ביחס לאופן גבייתה היה מלא טענות כריזמו, וגם השניה, היו רצופות בשקרים וסילופי דברים של שני השוטרים, גובי ההודעות.

הנאשם טען כי אמירה שלו, בהודעתו הראשונה במשטרה, הוצאה מהקשרה על ידי החוקר; לגבי דידו של הנאשם הוא אמר כי לא היה בתל אביב בעת הרלוונטית משום שנשאל אם הוא **גר** בתל אביב באותו הזמן, ועל כך השיב בשלילה (להבדיל מהשאלה אם רק **היה** בתל אביב, או ביקר בה, באופן ספורדי, באותה תקופה).

החקירה הנגדית נסובה עוד על שאלת סתירות לכאורה שנתגלו בין גרסאותיו הראשונות של הנאשם, לבין גרסתו דהיום, אולם בהמשך - רק בעדותו בבית המשפט - **מסר הנאשם את גרסתו הנכונה והאמיתית**, לשיטתו, כדלקמן:

"ש. בסרטים שראינו עכשיו רואים שאתה הולך לכיוון הבית שנפרץ וחוזר. שוב הולך ושוב חוזר. כמה פעמים השתנת בעציצים?"

ת. פעם אחת השתנתי, פעם אחת הכנתי תערובת ופעם אחרת גלגלתי אותה ובפעם השלישית לקחתי תערובת וזרקתי את התריס ופעם אחרת לא השתנתי ולקחתי את הדברים למכבסה.

ש. למה זרקת את התריס?

ת. כי היתה שם ערימה של פסולת ועשיתי עם התריס שימוש מסוים בהכנה של התערובת. הוא היה על המכונת כביסה ושם עשיתי את התערובת.

ש. איזה שימוש עשית בו?

ת. בחנתי שהפינים שלו (של התריס - ש.ב.) שלמים והם היו שלמים וכשהכנתי את הג'וינט תקעתי את החתיכה של החשיש באחד הפינים כדי לפורר אותו".

התובע הופתע לשמוע גרסה חדשה זו של הנאשם, ועל כן שאל אותו כדלקמן -

"ש. למה אנו שומעים זאת לראשונה ולא בחקירות בראשונה?

ת. לא ציינתי את זה עד היום בכלל. לא סיפרתי את זה כי לא חוקי. לעו"ד סלביק (מץ) סיפרתי שגלגלתי. ספרתי לו שבדקתי את התקינות שלו של התריס.

ש. עכשיו אמרת שהשתמשת בתריס כדי לעשות ג'וינט?

ת. בין השאר, לא שהשתמשתי, ספרתי לסלאביק שהכנתי ג'וינט ואמרתי לו שאני מוכר (שלבי תריסים) בין 30-40 ₪ וזה חוסך לי לקנות חלון שלם. התריס לא היה תקין לגמרי.

ש. למה זרקת אותו אם היה כ"כ יעיל?

ת. הוא היה שרוף בקצה אחד.

ש. אז למה לקחת אותו לבדיקה?

ת. ראיתי את הנקודה השרופה, מתחת לפנס רחוב ליד ערימה ששמתי ואז זרקתי אותו.

בהמשך החקירה הנגדית הטעים שוב הנאשם, כי -

"... את הענין עם התריס זכרתי בפירוש כי חממתי עליו את החשיש..."

...

אני אומר שהשתמשתי בתריס לחמם את החשיש, יש לתריס פין שמחממים עם הנייר סגריות וזה עושה

כוויה וצריך שיהיה חוצץ ביניהם".

20. הסברו של הנאשם ביחס לשימוש שמצא לתריס גרם אפילו להגנה לבקש הבהרה בנושא, וכך היה במסגרת החקירה החוזרת -

"ש. תוכל להסביר, כי אני לא הבנתי, מה עשית עם התריס ועם התערובת?

ת. לצערי, חממתי גוש של חשיש, נייר כסף לא אני תופס אלא הפין של התריס".

21. עוד ראוי להפנות לענין מיקום מציאת התריס על ידי הנאשם.

אפילו אתעלם מגרסאות ראשוניות במשטרה לענין זה, הרי שבבית המשפט, מקום בו מצא הנאשם אוזן קשבת (להבדיל, לטענתו, מאוזניהם של השוטרים שהתענו לו, לדבריו) הרי שטענתו היא כי מצא את התריס **או** בפינת רחוב סמוכה (עמוד 56 שורה 13) **או** על אחת ממכונות הכביסה במכבסה עצמה (שם, בשורה 21) **או** על מכונת כביסה בחצר, ולא במכבסה עצמה (עמ' 43 שורה 22-23).

אומר כבר עתה, כרמז לבאות, כי אין צורך להכביר מילים על הקושי העולה ממתן שלש גרסאות שונות ביחס לענין כה מהותי - מיקום מציאת התריס שלכאורה הוסר במסגרת הפריצה - והכל במסגרת עדות אחת, קצרה, בפני בית המשפט. כיצד ניתן לקבע עובדה או להאמין לנאשם, על בסיס דבריו אלו?

22. ישיבת יום 22.3.15 הסתיימה בכך שהסנגורית, עורכת הדין הרמן, הסבירה כי החברה הגב' שחר גורן לא מסכימה להגיע לעדות, ובליט ברירה, ולבקשת ההגנה, נדחה הדיון ליום 17.5.15.

למועד הנדחה, מטעמים השמורים עם ההגנה, התייצב מטעם הסנגוריה הציבורית עורך הדין יוסי סקה, אשר החליף את עורכת הדין הרמן. באותו מעמד הבהירה ההגנה, כי היא חוזרת בה מבקשה שהגישה ביחס לשאלת קיומה של הגב' גורן (והדרכים להוכיח זאת). ההגנה משכה בקשתה זו, למעשה, נוכח המלצת בית המשפט, לפיה אין עוד צורך בהשקעת מאמצים בהבאת החברה של הנאשם, הלוא היא הגב' גורן, לעדות, וזאת מן הטעמים עליהם עמדתי כבר לעיל.

ההגנה הודיעה אפוא כי אין לה עוד עדים, והצדדים הפשילו שרווליהם וסיכמו את טענותיהם בעל פה (ההגנה אף הוסיפה סיכומים בכתב עליהם טרחה רבות, עוד קודם לכן).

ד. דיון והכרעה: אף לא אחת מגרסאותיו של הנאשם אינה מתיישבת עם האמת העובדתית

23. טרם אכנס לעובי הקורה, אני מוצא להעיר הערה ביחס לחקירתו הראשונית של הנאשם במשטרה.

אני מוכן להניח, כפי שנטען ואף הוכח בפניי על ידי התביעה, כי הנאשם היה חמקמק ביותר, ולא קל היה להביאו בפני חוקר, ולענין זה מהימנה עלי בהחלט עדותו של השוטר קוזי, והמסמכים הרבים שהוגשו כראיות בענין זה. אף אוסיף, כי גם לשתי ישיבות בפניי - לא הגיע הנאשם, והדבר בוודאי לא תרם להתרשמות חיובית במישור זה.

אולם, אפילו עובדה היא כי הנאשם עשה ככל אשר לא ידו כדי להתחמק מחקירה בענין הפריצה נושא כתב האישום, עדיין לא ברור לי - וצודקת ההגנה בענין זה - מדוע היה דחוף כל כך לחוקר המשטרה לחקור את החשוד העייף שהובא בפניו, בשעה 05:46, לאחר נסיעה בת מספר שעות, כאשר הלה מבקש ייעוץ משפטי טרם חקירה?

הפגם כאן, הוא כפול, ואלך מן הקל אל הכבד: ראשית, אין המדובר בעייפות סתם, אלא בחקירה הנערכת בשעה 05:46, לאחר לילה ללא שינה, ביחס לעבירה שנעברה כארבעה חודשים לפני כן (!). שוב אתמה: מה דחוף היה כל כך לשוטר החוקר לבצע חקירה בשעה כל כך יוצאת דופן, לכאורה בניגוד לנוהל "תנאי חקירה הוגנים" - שעות חקירה, מספר נוהל 3.300.064, הקובע שכלל הוא שאין חוקרים מעבר לשעה 23:00 אלא בנסיבות מיוחדות ובאישור מיוחד, כאשר צרכי החקירה מחייבים זאת? רק לחוקר הפתרוני.

המתואר לעיל, כשלעצמו, משקף אי הקפדה על זכויותיהם של חשודים, אולם פגם זה הוא הקל מבין הפגמים שנפלו בחקירת החשוד דאז, הנאשם דכאן.

הפגם השני, והעיקרי, הוא בהתנהלות המעושה כלפי הנאשם, עת נשאל, ובתגובה ביקש במפורש, לקבל ייעוץ משפטי.

השוטר קוזי אמר בעדותו בבית המשפט, כי ברי לו שאין סגור ציבורי מוכן ומזומן בשעה 05:46 לתת ייעוץ משפטי למאן דהוא, ובכל זאת העמיד פנים כאילו הוא מצלצל לסנגוריה הציבורית, ואולי אף צלצל שמה, באמת ובתמים (כך אני מניח). לא מפתיע לגלות, כפי שהעיד השוטר קוזי בעצמו, כי אף סגור או סנגורית לא הרימו את שפופרת הטלפון בצד השני, והחוקר ראה בכך משום מיצוי זכותו של הנאשם.

אין לי מילים טובות לומר על מהלך "חקירתי" זה, אם בכלל ניתן לראותו כחלק מהליך חקירה תקין, וברי שלא ניתן אף להשקיף עליו כעל "תרגיל חקירה" לגיטימי.

הכלל בענין ייעוץ משפטי צריך להיות ברור וידוע, חד וחלק, בלי "משחקים", ובלי מצגי שווא, בלי "אבל" ובלי "כאילו". אחת היא לבית המשפט, ואותה אחת, צריכה גם לעמוד בפני כל שוטר חוקר, בהעדר חריג: חשוד מבקש ייעוץ משפטי = חשוד מקבל ייעוץ משפטי.

לא יתכן ששוטר יתעלם מזכות היסוד של חשוד לקבל ייעוץ משפטי עובר לחקירתו, והלכה למעשה - "ינפנף" זכות זו מעל פניו, היתה כלא היתה, כענין שולי שאין בו כל מהות או חפץ.

24. ההגנה עתרה לכך שבית המשפט יורה על פסילת הודעתו הראשונה של הנאשם במשטרה, הלא היא ת/5. ניתנת האמת להאמר שההרתה בכך, אולם בנסיבות הענין, הגם שמצאתי שעתירתה של ההגנה היא ראויה בהחלט לדיון, וטענותיה כבדות משקל, לא אעשה כן, ואשאיר את הדבר בצריך עיון, למקרה מתאים וראוי יותר.

הסיבה לאי-פסילתה של הודעת הנאשם במשטרה נעוצה **רק** בכך שמעשה זה, קרי - הפסילה של ההודעה הראשונה במשטרה, לא תשנה מן השורה התחתונה אליה הגעתי בהכרעת הדין. רוצה לומר, כי במקרה דנא, הגם שהודעת הנאשם במשטרה, על הסתירות המצויות בה אל מול גרסתו של הנאשם בבית המשפט, משחקת במובהק לטובת התביעה הרי שגם פסילתה לא תשנה, לגבי דידי, מהכורח להרשיע את הנאשם דנא, נוכח התמונות הברורות מן הזירה, ועוד.

במילים אחרות, אינני מוצא מקום לקיים דיון נרחב ומעמיק בסוגית פסילת ההודעה במשטרה, מקום שפסילה זו תהא תאורטית בלבד. יתכן, מאד יתכן, כי שונים היו פני הדברים לו הייתי מוצא שהפסילה היתה בבחינת - Game Changer, כזו שהיתה משנה את השורה התחתונה בהכרעת דינו של הנאשם, או אז היה טעם בשקילת הדבר.

ההגנה ביקשה בסיכומיה, כי אותה הודעה תיפסל, או שלחילופין - לא ינתן לה משקל; אלך אפוא, בנסיבות פרשה זו, בדרך החלופית שהציעה ההגנה, ולא אתן משקל לאותה הודעה שנגבתה באופן שאינו כדין, מן הנאשם.

למותר לציין עוד, כי להתנהלות החקירה באורח זה יינתן משקל לעת עונש, לקולא, בעת שקילת התנהגות רשויות אכיפת החוק, כמצוות סעיף 40 יא לחוק העונשין.

25. לגופו של ענין, ידועה האימרה לפיה "תמונה אחת שווה יותר מאלף מילים", וזה בדיוק המצב כאן.

הצדדים סיכמו את טענותיהם באולם, כאמור, ולא מצאתי להכריע בטענותיהם, אלא לאחר צפיה מדוקדקת, חוזרת ונשנית, בסרטים המצוינים שצלמו מצלמותיו של השכן זריהן, בעל המכבסה (ת/18).

26. בית המשפט - בחובשו את כובע מבקר הסרטים - חזר מן ההקרנה כשבאמתחתו המלצה והכרעת דין חד משמעית, מעבר לכל ספק סביר: **הנאשם עשה זאת.**

סרטו של הבמאי זריהן נלקח, כדרכם של סרטים, מכמה זוויות צילום, על ידי כמה מצלמות, מהן עולה התמונה הברורה הבאה:

א. בשעה 03:54:18 נכנס הנאשם אל המכבסה (מצלמת mirpeset).

ב. בשעה 03:54:20 נראה הנאשם נכנס אל המכבסה, כאמור, ומניח קופסת סיגריות ו/או חומרי עישון על שולחן עץ קטן במכבסה. יצוין כי המצלמה לא מראה שום תריס או חצי תריס הנמצא על מכונת כביסה כזו או אחרת (המצלמה מצלמת ממעל), ובכלל אין כל תריס בנמצא (מצלמת rehov), לא בסביבה ולא בידיו או בכליו של הנאשם.

נתון זה עומד בסתירה לטענות הנאשם, טענות חשובות ומהותיות, ביחס למקום מציאת התריס. הסרטים מראים כי הנאשם לא מצא, ולא יכול היה למצוא, את התריס במכבסה.

הנה כי כן, הסרט מלמד כי הנאשם לא אמר אמת ביחס לנקודה חשובה ביותר.

ג. אותה מצלמה מראה את הנאשם בשעה 03:55:20 מכין את התערובת לעישון, כאשר על השולחן נותר חומר. מצלמה נוספת (sigariot) מראה מזווית אחרת את הכנת התערובת, וגם משם ניתן לראות שאין כל שימוש בתריס, אם לחימום ואם לכל מטרה אחרת, ולמעשה - ממילא אין רואים כל תריס בסביבת הנאשם.

ד. מצלמת rehov מראה כאמור, במפורש, בשעה 04:01:30 ואילך, כיצד הנאשם מכין ג'וינט מאותה התערובת. הנאשם מתחיל ומסיים את מלאכת הגילגול בתוך המכבסה. **יודגש, כי אין המצלמות מראות כל תריס, ובוודאי שלא כל שימוש בתריס כמעין כלי עזר להכנת אותו הג'וינט.**

הנה כי כן, עוד נקודה קריטית בה נתפס הנאשם באי אמירת אמת, היא בשאלה הדרמטית - כיצד הגיעה טביעת האצבע שלו אל התריס?

הנאשם ניסה לתת גרסה ולהסביר כי עשה שימוש בתריס כדי להכין את הג'וינט (לחמם את החשיש). דא עקא, שהמצלמות לימדו כי הנאשם לא נזקק לתריס כדי להכין את אותו הג'וינט.

אמור מעתה: טביעת האצבע של הנאשם הגיעה אל התריס האמור, אותו תריס שהוסר מחלונה של המתלוננת, כפי שהעיד באורח מהימן השכן זריהן (הלה בדק, כזכור, את התאמת התריס שמצא לחלון הפרוץ), לא אגב הכנת ג'וינט, אלא באופן אחר, מן הסתם, כמתואר בכתב האישום.

סתירה חזיתית נוספת העולה מהצפיה בסרט עד כאן, קשורה למיקום גלגול הג'וינט; כזכור, הנאשם הסביר בבית המשפט כי נכנס אל החצר מספר פעמים, ולנוכח הרמת הגבה ביחס למספר הפעמים שנכנס לאותה חצר, הסביר כי אחת מהן היתה לשם גלגול הג'וינט בחצר. דא עקא, שהסרט מלמד כי הגלגול נעשה בתוך המכבסה.

כלומר - בחצר היה הנאשם עסוק בעניינים אחרים לגמרי, ושוב - מן הסתם - בהיעדר הסבר אחר, ונוכח טביעת האצבע על התריס, ניתן לקבוע כי נכנס לחצר לשם הסרת שלב התריס מן החלון, ופריצה - באמצעות ידו, אל תוך ביתה של המתלוננת.

ה. הנאשם אף מסר, הגם שבלשון רפה, כי התכוון לעשות בתריס שימוש אחר, נוסף, לבד מזה הנרקוטי, והוא - למכור אותו כחלק חילוף לתיקון חלון פלוני. הנאשם מסר בעדותו, כמצוטט לעיל, כי זרק את התריס רק לאחר שהבחין, מתחת לאורו של הפנס, בכך ששוליו של התריס שרופים.

אולם, המצלמה הממוקמת ליד אותו פנס רחוב (מצלמת madregot), מראה כי הנאשם נפטר מן התריס ללא שהעיק בו ולו מבט, בוודאי שלא ערך לו בדיקה מדוקדקת ביחס לתקינותו ושלמותו, כנטען (דקה 04:07:53).

הגם שהנאשם מסר כי בחן את תקינות התריס לשמש כחלק חילוף רק מתחת לפנס, אדגיש כי ביתר המצלמות רואים את הנאשם הולך מן החצר אל כיון הרחוב ופנס הרחוב, כשהתריס בידו, מבלי שהוא מעיף בו מבט, בוחן או אחר. ללמדך, שעד שהגיע הנאשם לפנס לא "ידע" שהתריס "פגום", והנה - כאשר הגיע כבר אל מתחת לפנס, הרי שבניגוד ובסתירה לגרסתו, הוא לא ערך לו כל בדיקה, והוא מיהר להיפטר מן התריס, בלי שום קשר לפוטנציאל שלו לשמש כחלק חילוף.

ו. מצלמה אחרת (המכונה sigariot, המשקיפה על מכונת הסיגריות האוטומטית במכבסה), מראה כיצד באותה שעה, 03:54:55 ואילך, מוציא הנאשם חתיכת סם מתיקו, שם אותה על השולחן, והוא נפנה למלאכת הכנת וגלגול אותו הג'וינט. **שוב, מצלמה נוספת, המצלמת את האירוע גם מהכיוון הנגדי, ולמעשה מאפשרת את תיעוד האירוע ב-360 מעלות, אינה מראה כל תריס או כל זכר לו; לא לחימום, לא לקירור, לא לערבוב, לא נגד כוונות (כטענת הנאשם), עם פינים שבורים או בלי פינים שבורים, כגרסת הנאשם בבית המשפט.**

ז. אף זאת: בניגוד לעדותו של הנאשם בבית המשפט, כל המצלמות כולן, מספרות כי הנאשם לא נכנס אל המכבסה כדי להטעין את מכשיר הטלפון הנייד שלו. לא היה ולא נברא. אי אמירת אמת זאת, הגם שאינה קשורה במישרין למעשה הפריצה, כן מלמדת על היעדר מהימנותו של הנאשם. גם ביחס לענין טריוויאלי, שאינו קשור קשר הדוק לעבירות נושא כתב האישום, לא דיין הנאשם, ולא מסר גרסא אמיתית.

ח. המצלמות מראות, אכן, כי הנאשם הולך וחוזר מן המכבסה אל כיוון ביתה, חלונה ותרסיה של המתלוננת, כאשר בזווית פיו תלויה - שמוטה הג'וינט המוכנה, אך לא דלוקה, והנאשם הולך איתה בפיו, הלך וחוזר, לאורך כל האירוע, מתחילתו ועד סופו, אז הוא עוזב בחופזה את המקום.

רוצה לומר, הנאשם לא יכול לומר עישנתי אחת וגלגלתי אחרת, שאת חומריה חיממתי בחצר. הנאשם לא יכול לומר, בניגוד לדברים מפורשים שמסר בבית המשפט, כי בשלב כל שהוא השתמש בתריס רק כדי לחמם את החשיש מבלי להיכוות, שכן הדבר אינו עולה בקנה אחד עם הג'וינט המוכנה כבר לשימוש והתקועה בין שפתיו.

יתר על כן: הנאשם מדבר בעדותו על שימוש במצית, עת נשאל על הכנסת ידיו לכיסיו. הנאשם - על מנת להרחיק עצמו מכספים וטבעות גנובות - דיבר על כך שהכניס ידיו לכיסו על מנת להוציא ולהכניס מצת (ולא חלילה טבעות, או כסף, או ארנק). גם טענה זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם הג'וינט הבלתי מודלק: הג'וינט הבתולית מלמדת כי למצת

לא היה כל תפקיד במהלך אותן דקות בהן פעל הנאשם בחצרי המתלוננת.

ט. בשעה 04:07:48 חוזר הנאשם מביקוריו התכופים בחצרה של המתלוננת, הג'וינט הלא דלוק בפיו והוא יוצא לכיוון הרחוב כשבדיו השמאלית התריס (מצלמת mirpeset).

י. בשעה 04:07:53 מראה מצלמה אחרת (madregot) כיצד הנאשם יוצא אל הרחוב, מביט אנה ואנה, ותוך שאנו רואים את כף רגלו השמאלית מתכופפת מעדנות, נראה כאילו הוא מניח - מחביא את התריס, אי שם, במקום שהעץ מונע מן הצופה לראות היכן בדיוק הונח התריס.

אבל, לענייננו חשוב, שבניגוד לטענת הנאשם כאילו **זרק** את התריס, לאחר שלא מצא בו חפץ, נוכח שוליים שרופים, הרי שהמצלמות מלמדות על פעולה העולה בקנה אחד יותר עם הטמנה או הסתרה מאשר עם זריקת חפץ.

יצוין, כי בתחילת הסרט ניתן לראות את הנאשם פותח חפיסת סיגריות וזורק נייר לרצפה. ללמדך, שאין המדובר בנאשם שאיכות הסביבה יקרה ללבו, ולו רצה לזורק כך סתם את התריס - היה עושה כן, כפי שעשה עם אותה עטיפה של חפיסת סיגריות. אגב, גם כאשר בחן הנאשם מספר חולצות שמצא במכבסה, ולא מצא בהן ענין, הוא פשוט הניח - השאירן במקומן. במילים אחרות, לנאשם לא היתה כל סיבה לצאת מגדרו, וגם מן המכבסה, אל הרחוב, ולמצוא מקום מיוחד לשים (או שמא להטמין) דווקא שם את התריס, אלא אם כן רצה להעלימו ולהחביאו, כפי שניתן להיווכח ולהתרשם מהתנהלותו.

יא. סרט המתח מגיע אל סופו הדרמטי מבלי להותיר את הצופה עם סימני שאלה: עיון מדוקדק בצילומים של מצלמת kola (מן הסתם המצלמה שהיתה מופקדת על המכונה לממכר משקאות), מראה כיצד בשעה 04:10:19 יוצא הנאשם כשבשתי ידיו הוא אווז, להרף עין, בחפץ שחור שאינו אלא - כך אני קובע - הארנק ה"אבוד".

טענת הנאשם לפיה אחז בידו רק במצת (סעיף 75 לסיכומי הנאשם) אינה יכולה לעמוד, שכן עוד לא ראיתי מצת שפלוגי יכול לאחוז אותה בשתי ידיו גם יחד, כפי שמראה הסרט, אלא אם מדובר בלהביו של ממש, ולא זה המצב.

שנית, נזכיר כי ההגנה טוענת כי הנאשם נכנס אל החצר כדי לעשן (סעיף 74 לסיכומים), אולם לאורך כל הסרט נראית הג'וינט כבויה, ועל כן אך מתחזקת ההתרשמות, עד כדי הקביעה לפיה הנאשם לא החזיק במצת בידיו, מן הטעם הפשוט שלא עשה כל שימוש באחד כזה, לאורך כל פעילותו המבצעית שם.

יב. לא זו, אף זאת. הנאשם טען טענה שבשמיעה ראשונה היתה שובת לב, לפיה השתהותו במקום לאורך זמן מלמדת על התנהלות שאיננה עבריינית, ושאינה אופיינית למי שזה מקרוב ביצע פריצה. כזכור, הנאשם טען כי היה במקום כ- 25 דקות, ולא התנהל כמי שאצה לו הדרך להימלט מזירת הפשע.

ברם, עיון מדוקדק בסרטים השונים, מלמד כי אין כל בסיס לטענה ה"משכנעת" הנ"ל, הואיל והנאשם אמנם שהה במקום כ - 15 דקות, אולם מהרגע בו צולם כאשר ארנקה של המתלוננת בידו (04:10:17) ועד לעזיבת המקום (04:10:28) חולפות שניות ספורות, 11 שניות אם לדקדק, בהן דווקא מזדרז הנאשם להתנדף מן המקום.

הנה כי כן, טענת הנאשם כאילו חף מפשע לא היה "מסתובב" במקום משך כל כך הרבה דקות, היא אולי נכונה והיא מסתברת, אולם יישומה על המקרה דנא, מביא דווקא להפללתו של הנאשם, לפי הגיונה של אותה הטענה.

27. סוף דבר אפוא, כי אפילו לא נתתי משקל לעדותו הראשונה של הנאשם במשטרה, אפילו התעלמתי גם מן השניה, מבחינת משקלה, וקיבלתי את עדותו של הנאשם בבית המשפט כגרסה ראשונה ושאיננה כבושה, הרי שאין בה כל היגיון, אין בה אמת.

ניתנת האמת להיאמר, כי בגרסת הנאשם אין הגיון פנימי רב; קשה לשמוע ולקבל "סיפור" על תריס שנמצא, ואשר נעשה בו שימוש לגלגול ג'וינט ו/או לחימום חשיש, ובהמשך יועדו לו עוד גדולות ונצורות בתחום חלקי החילוף לחלונות ותריסים שבורים.

אולם, אפילו אניח כי בני האדם אינם עשויים מקשה אחת, והגיונו של האחד לא חייב לתאום את זה של חברו, ואקבל את דברי הנאשם כאמת צרופה, הרי שגרסתו אינה מתיישבת עם העובדות המצולמות.

במילים אחרות: לא (רק) אני הוא שאינו מאמין לגרסתו של הנאשם בבית המשפט, אלא שהמצלמות והסרטים מוכיחים, חד משמעית, כי התריס לא שימש לחימום חשיש, או כחלק חילוף עתידי, ועל פניו הגיע לידי הנאשם - שמיהר להרחיקו מזירת הפשע (לא במרחק מספיק די הצורך) - אגב ביצוע הפריצה לביתה של המתלוננת.

הסרטונים מספרים סיפור מפליל, חד משמעי, כזה המסלק מלב בית המשפט כל ספק סביר ביחס לאשמו של הנאשם בדבר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

28. בית המשפט המחוזי בתל אביב קבע כבר - בהסתמך על ספרו של השופט י' קדמי, "על הראיות" - כי **"ניתן לבסס הרשעה בפלילים על טביעת אצבעות כראיה יחידה ובלבד שאין בראיות שבאו בפני בית המשפט קמא הסבר תמים להימצאותה המרשיעה של הטביעה..."** (עפ"ג 70546/07 עבד אל ראזק נ' מדינת ישראל, מיום 4.11.07, פורסם באתרי המשפט).

התביעה הפנתה את בית המשפט אל ההלכה האמורה. אולם, לנוכח כל האמור לעיל, בדגש על התמונה השמה את הארנק הגנוב בידיו של הנאשם, איני סבור כי יש בכלל צורך בקונסטרוקציה המשפטית בדבר הרשעה בהתבסס על טביעת אצבע בלבד, ובהיעדר הסבר תמים.

ברם, כל הדרכים מובילות לרומא, ומכל כיוון או קונסטרוקציה - אין דרך להימלט מהרשעה. רוצה לומר, שאפילו החלת הלכת **עבד אל ראזק** הנ"ל על הנסיבות כאן - מביאות לאותו מקום, אל אותה ההרשעה:

טביעת אצבע של הנאשם על התריס שנעקר מהחלון הפרוץ - יש.

הסבר תמים להימצאות טביעת האצבע על התריס - אין.

לא זו בלבד שאין הסבר תמים, אלא שההסבר שניתן מופרך מעיקרו (והתעלמתי מכך שאף הוא - כבוש); אלא שגם הסבר זה - אפילו נניח לרגע שהוא הגיוני וסביר - נסתר על פניו על ידי סרטי זריהן, כפי שפירטתי לעיל.

אני מודע לכך כי תריס, או ליתר דיוק - התריס דנא, שנעקר ממקומו, הינו חפץ נייד, ולא ניח. אולם, במקרה דנא, נוכח תיחום הזמנים (שעות ספורות בלבד, כ - 5 לכל היותר) וסמיכותם, וגם לאור הקרבה הגיאוגרפית בה "נמצא" התריס על ידי הנאשם עצמו, קרי - בתוך חצרה של המתלוננת (ולמעשה, כך אני קובע, בחלון עצמו), אין כל רבותא באבחנה שבין חפץ נייד לניח.

למותר לציין עוד, על מנת להסיר ספק ספיקא - כי על התריס לא נמצאו עוד טביעות אצבע, זולת אלה של בעלי גישה חוקית.

29. אשר על כן, אין מנוס, ואני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של התפרצות למקום מגורים, גרימת נזק במזיד, וגניבה.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, במעמד הצדדים